

Vezető: Juhász Pál

Újabb erotic center

(Csak 18 éven felülieknek!)

Ma délután 3 órától újabb erotikus központ kezd meg működését Szegeden. Az új szolgáltató egység ráadásul a város centrumába települt. A tulajdonos, egy egyszemélyes holland kft., hasonló vállalkozást nyit Debrecenben, Nyíregyházán, és tán a fővárosban is.

A center a Belvárosi Filmszínház 65 fős Kamaratermében fog üzemelni. A helyiséget a cég bérlti a Moziüzemi Vállalattól, a szerződés határozatlan időre szól. A terem szerencsére nem vész el a filmművészet számára, hiszen délelőtti tíztől éjjeli folyamatosan vetítenek szexfilmeket. Egy jegy 150 forintba kerül, ezzel addig szemlélődhet a vendég, ameddig csak óhajt. A vetítés folyamatos, ami azt jelenti, hogy egy nap egyetlen 90 perces film látható szoros egymásutánban.

Kiegészítő szolgáltatásként (itt kérem a szemérmes olvasók lapozzanak tovább) az előcsarnokban szexmagazinok, videokazetták, serkentőszerek, vibrátorok, műestrészek és más örömszerző eszközök kaphatók a legkülönbözőbb árban, színben és méretben. Érdekességként megemlíthetjük a fűtyi alakú gyertyakészletet, amely három darabból áll. Felfújható babák nem kaphatók. Az áráról egyelőre keveset tudunk meg, egy-egy magazin 3-4 forintba kerül, a vibrátorok mérettől és minőségtől függően 17-100 forint, s két kis elemet is adnak hozzá. Mindez természetesen holland forintban értendő, és nem tartalmazza a kiskereskedelmi árrést. A centerben négyen dolgoznak, az üzletvezető (egyelőre mellékállásban) Juhász Pál, aki a legutóbbi időkből az önkormányzat művelődési osztályát irányította vezetőhelyettesként.

– Hogy csöppent bele ebbe az üzletbe? – érdeklődünk tőle, miután megmutatta a boltot.

– Teljesen véletlenül. Egy ismerősöm keresett meg, hogy nem vállalnám-e el a center irányítását. Én határozottan nem mondtam. Ekkor folyt az önkormányzati apparátus átszervezése, én osztályvezető-helyettesi beosztásban irányítottam a művelődési osztály munkáját. Az átszervezés ideje alatt azonban egy teljes hónapig senki nem szólt nekem egy szót se, hogy a továbbiakban igényt tartanak-e rám vagy sem. Nemrég beszéltem az alpolgármesterrel, aki felajánlott egy magyar-francia szakos tanári állást a Deák Gimnáziumban. Ezt azonban nem fogadtam el, mert ott alig kerestem volna többet, mint a régi fizetésem negyede. Én hozzászoktam egy életvitához, amit a jövedelmekre alapoztam, s ezt nem akarom földadni. Ezek után megkerestem az ismerősömet, és mondtam, hogy mégis vállalnám.

– Ki gondolt épp Önre?

– Hadd maradjon homályban a neve.

– Ezt a mostani állást jó kereseti lehetőségnek tekinti csupán, vagy érdeklis ez az üzlet?

– Nem érdekes, hogy valaki művelődési osztályvezető-helyettesből egy erotic center vezetője lesz? Az átszervezés során engem megaláztak, mert bizonytalanságban tartottak. Nem tudok munka nélkül élni, minden olyan szerek csinálni, amiben sokoldalúan lehet tevékenykedni. Itt most kedvemre nyúzóghatok.

– Az önkormányzatnál már megszűnt az állása?

– Még nem, most szabadságon vagyok, de várom a felmondó levelet, hiszen a nekem felajánlott állást nem fogadtam el.

M. T.

A külföldi magyar kulturális

A külföldön élő magyar kulturális intézetek szokásos évi igazgatói értekezletét tegnap tartották a Művelődési Minisztériumban. Ezen részt vettek az intézetek hivatalban maradó, valamint az újonnan kinevezett igazgatói is. Az egész napos tanácskozáson Andrásfalvy Bertalan miniszter, valamint Fekete György helyettes államtitkár tájékoztatta az igazgatókat az oktatás és a kultúra aktuális kérdéseiről, illetve a tárca vezetői meghallgatták a megbeszélés

résztvevőit a munkájuk során észleltekről, és szóba kerültek természetesen a gondok is. Minderről a tanácskozást követően a késő délutáni órákban megrendezett sajtótájékoztatón Vida László, a tárca főosztályvezetője számolt be az újságíróknak. Az értekezleten elhangzottakat summázva kifejtette: a legnagyobb problémát mindenütt a szákos anyagiak jelentik. Ezt követően bemutatkoztak az intézetek pályázat útján kiválasztott igazgatói.

Később sok mindent megtudtam róla, azt is, hogy súlyos szívbeteg szenvedett. Azt is, hogy kötelező tanítási óráin felül is, többet adott tanítványainak. Sohasem kérkedett magyarságával, pedig népünk eredete s nyelvünk rokonsága iránt ösztönös érdeklődéssel viseltetett. Az eszme szegedi híveiből toborzódott táborának Geyza néven tagja s testvére volt. Idézek Virányi Elemér búcsúztatójából, a farkasréti temetőben:

.....mint láthatatlan Csaba serege veszik körül a sírt mindazok, akiket 28 évi becsületes nevelő és oktató munkával a magyar élet és kultúra számára a maga lelkével ihletett és formált..."

Az a tanárom, aki osztályunkra nyolc év alatt általában a legnagyobb hatást gyakorolta, a nevezetes igazgató, Firkás Oszkár dr. volt, az élet mesterének – ahogy ő mondta – a világhistóriának fontosságát mélyen szívünkbe és agyunkba vésvé. Már a legelső történelemórán így kezdte:

– Édes fiaim... jegyezzétek meg szó szerint... s ha álmodtokban egy bolha fölűg, azonnal pattanjatok föl s mondjátok: – Kedves öcsém, bolha!... a világtörténelem az a tudomány, amely az emberiség fejlődését és hanyatlását föltüntető fontos eseményeket ismerteti... amelynek a népvándorlás, a háborúk, államalakulások stb...

Világosan emlékszem még. A nyolcadik osztályban Magyarország oknyomozó történelmét adta elő. Az utolsó órák még előtte állottam, balra, a katedra előtt s a szabadságharc utolsó idejéről, természetesen a Görgey-kérdésről is. Azzal küldött helyre:

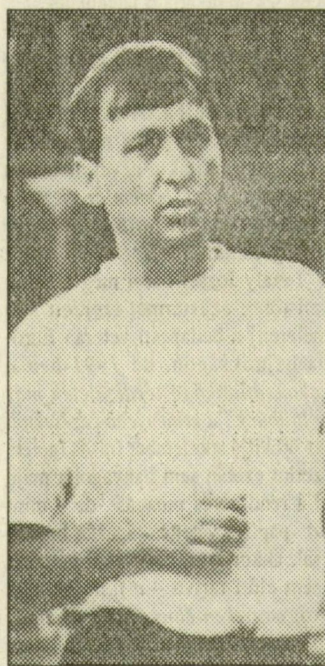
– Jól van, Czibula... te felettébb ebben az évben utoljára a magyar királyi históriából – de nem utolsó módra... (Az értekezési szövegin kívül mégis csak elégségesre minősített.)

A legszelebb körű társadalmi munkát ő végezte a tanári karban. Hosszú volna felsorolni mindazokat az intézményeket, közületeket, amelyeknek tagja, felügyelője, választmányi tagja, elnöke, vagy alelnöke volt.

Két rendezés egy nyáron

Nem csak az a nemzeti érték, ami magyar

Beszélgetés Nagy Viktorral

– Az ajánlat nem pusztán egy új színházra szól. A téren szálloda lenne, park, és vásárló centrum. Itt nyaranta kéthónapos zenei és operafesztivál lenne, amely japán közönséget célozna meg. A japánok imádnak Európába utazni. Az itteni nyári fesztiválok, a salzburgi, a bayreuthi, vagy a Veronai Aréna már teljesen telítettek, ezért keresnek most olyan új helyeket, ahol egy hasonló minőségű operakultúra létrehozható. A Magyar Állami Operaház nyáron nem tud játszani, mert nincsen légkondicionáló berendezése, ezért kell az új épület. Az az angol üzletember, aki ezt kitalálta (Cook úr) pontosan kiszámolta, hogy hány előadás kell, mennyibe kerülne a jegyek, hány napig tartana egy turnus, s hogy hány év alatt térülne meg a beruházás. Persze a dolog csak egészében nyereséges: úgy, hogy a vendég a szállodában lakik, s a boltokban is költi a pénzét. Így néhány év alatt megtérülne a beruházás, és attól fogva nyereséget hozna a központ. Ezért szállna egy csomó cég, például a Mitsubishi, a Sony, de a japán állam is, sőt arab üzlemberek is érdeklődnek. A probléma nem is az a két hónap, amíg operafesztivál van, hanem az a tíz, amikor nincs. A felmérések azt mutatják, mi történik abban a tíz hónapban, amikor az államnak kell fenntartania egy zenekart, egy kórust, a művészeket, a műhelyeket, az adminisztrációt stb. Művészi szempontból ez alatt a tíz hónap alatt el kell érni egy színvonalat, amely lehetővé tesz nyáron egy nagy, nemzetközi operafesztivált. Ezért abban a színházban egész éven át keményen kell dolgozni. Egyelőre ezt nem látják biztosítottak. Az állam nálunk most nagyrészt ki akar vonulni a kultúrából. Az illetékes pénzügyminisztériumi tisztviselő szerint egy operaház is sok, nemhogy kettő.

– Az új színház tehát – hasonlóan az Erkelhez – az év többi részében az Opera másik játszóhelye lenne?

– Csak így tud működni. Ezt kellene felismerni. Ha ez a kormány akar egy vilákiállítást (márpedig akar), akkor a művészetben is teremtsen meg hozzá a feltételeket, áldozzon az operára! Tudom én, hogy az oktatásban is nagy baj van, az egészségügyben is, a szociális szférában is, lesz háromszázezer munkanélküli stb. De ha most leépítik az elitkultúrát Magyarországon, akkor az elitművészet kivonul az országból. Elmennek az énekesek, elmennek a zenészek (ők egyébként máris elmentek), a karmesterek, s végül elmennek a rendezők is.

– Furcsa, hogy a japánoknak ez az üzlet két hónapig megéri, az államnak meg tíz hónapig nem, pedig az épületet ingyen kapná...

– Ezt én sem értem különösen abban a korban, amikor egy Nemzeti Színház nem tud fölépülni, még közadakozásból sem. Az ajánlat egyedülálló, ezt ki kell használni. Furcsán viselkedik ez a kormány. Egy vilákiállításra, amelyben nagyon sok a bizonytalansági tényező, azt mondja, hogy igen; egy vállalkozásra pedig, amiben sokkal kevesebb a bizonytalansági tényező, – ráadásul illik ahhoz a vilákiállításhoz, amitők kitaláltak – erre meg azt mondja, hogy nem.

– Tegyük hozzá: az az összeg, amit ma a magyar állam oktatásra, művelődésre és kultúrára fordít, az egész költségvetésben elenyésző tétel. Nem jelentene különösebb megrázkódtatást még az sem, ha ezt – legyünk nagyvonalúak – mondjuk megdupláznák.

– Ez így van. Nagyon sajnálom, hogy Magyarországon értelmiségellenes hangulat van. Ez még a régi parlamentben kezdődött, és furcsamód bizonyos értelmiségi és művészi képviselők kezdték vitatni azokat a művészi alapjogokat, amikért ők is élnek, s épp a színházzal kapcsolatban. Hogy a színházak pazarolnak, rengeteget költenek „kísérletezgetésre” stb. Ha egy művész így beszél, akkor mit várjunk egy gazdasági szakembertől? A kultúrának ebbe az esélyébe beletartozik a szegedi szabadtéri is, amely pilla-

Tavaly jött először a Szabadtérire, s idén már két darabja meg a Dóm téren. Nagy Viktor (37 éves) tavalyi Hunyadi produkcióját újította föl, most pedig a Mária evangéliumára készül. A Tolcsyay-Müller-Müller rockoperát a Madách Színház mutatta be pár hónapja, s ezt az előadást adaptálják most szintű támogatásért kellene, hogy élvezze, hiszen ami itt van, az Európában teljesen egyedülálló. – Itt most ugyanaz a probléma, mint a pesti színházi centrummal kapcsolatban, s amit a japánok teljesen világosan látnak. Nevezetesen, hogy a haszon nem a színházi jegyeladásban jelentkezik, hanem a hotelekben, a vendéglőkben, az üzletekben. De a Dóm térről kapcsolatban van egy másik probléma is. Amikor megépítették ezt a hatalmas nézőteret (6-7000 embernek), ezt népszínháznak szánták. Ma a hatalmas létszám nagy teher is, hiszen alig akad olyan mű, amely ezt akár két-három előadásra is megtöltené.

– Azt hiszem, valamiféle népszínházi jellegnek meg kell maradnia. Szerintem azonban nem csak az a nemzeti érték, ami magyar. Térjünk vissza egy pillanatra az Operaházhoz! Ott éppen az idegenek működése hozta létre, az igazi, nemzetközi mércével mérhető nemzeti értéket. Ott egyes kottákban még Gustav Mahler instrukciói olvashatók. De megfordult itt Otto Klemperer, Sergio Fainoni – hogy csak a legismertebbeket említsem, vagy a rendezők közül Jurij Ljubimovot. Ezek az igazi nemzeti értékek! Szakítani kell azzal a mítosszal a Dóm téren is, hogy itt csak Passiót, Tragediát lehet játszani meg magyar nemzeti operát. Nekem nagyon tetszett, hogy bemu-

natnyilván nagyon elhanyagolt. Ennek nem lenne szabad filléres gondokkal küszkönie! Az ország legmagasabb szintű támogatását kellene, hogy élvezze, hiszen ami itt van, az Európában teljesen egyedülálló.

– Itt most ugyanaz a probléma, mint a pesti színházi centrummal kapcsolatban, s amit a japánok teljesen világosan látnak. Nevezetesen, hogy a haszon nem a színházi jegyeladásban jelentkezik, hanem a hotelekben, a vendéglőkben, az üzletekben. De a Dóm térről kapcsolatban van egy másik probléma is. Amikor megépítették ezt a hatalmas nézőteret (6-7000 embernek), ezt népszínháznak szánták. Ma a hatalmas létszám nagy teher is, hiszen alig akad olyan mű, amely ezt akár két-három előadásra is megtöltené.

– Azt hiszem, valamiféle népszínházi jellegnek meg kell maradnia. Szerintem azonban nem csak az a nemzeti érték, ami magyar. Térjünk vissza egy pillanatra az Operaházhoz! Ott éppen az idegenek működése hozta létre, az igazi, nemzetközi mércével mérhető nemzeti értéket. Ott egyes kottákban még Gustav Mahler instrukciói olvashatók. De megfordult itt Otto Klemperer, Sergio Fainoni – hogy csak a legismertebbeket említsem, vagy a rendezők közül Jurij Ljubimovot. Ezek az igazi nemzeti értékek! Szakítani kell azzal a mítosszal a Dóm téren is, hogy itt csak Passiót, Tragediát lehet játszani meg magyar nemzeti operát. Nekem nagyon tetszett, hogy bemu-

– Furcsa, hogy a japánoknak ez az üzlet két hónapig megéri, az államnak meg tíz hónapig nem, pedig az épületet ingyen kapná...

– Ezt én sem értem különösen abban a korban, amikor egy Nemzeti Színház nem tud fölépülni, még közadakozásból sem. Az ajánlat egyedülálló, ezt ki kell használni. Furcsán viselkedik ez a kormány. Egy vilákiállításra, amelyben nagyon sok a bizonytalansági tényező, azt mondja, hogy igen; egy vállalkozásra pedig, amiben sokkal kevesebb a bizonytalansági tényező, – ráadásul illik ahhoz a vilákiállításhoz, amitők kitaláltak – erre meg azt mondja, hogy nem.

– Tegyük hozzá: az az összeg, amit ma a magyar állam oktatásra, művelődésre és kultúrára fordít, az egész költségvetésben elenyésző tétel. Nem jelentene különösebb megrázkódtatást még az sem, ha ezt – legyünk nagyvonalúak – mondjuk megdupláznák.

– Ez így van. Nagyon sajnálom, hogy Magyarországon értelmiségellenes hangulat van. Ez még a régi parlamentben kezdődött, és furcsamód bizonyos értelmiségi és művészi képviselők kezdték vitatni azokat a művészi alapjogokat, amikért ők is élnek, s épp a színházzal kapcsolatban. Hogy a színházak pazarolnak, rengeteget költenek „kísérletezgetésre” stb. Ha egy művész így beszél, akkor mit várjunk egy gazdasági szakembertől? A kultúrának ebbe az esélyébe beletartozik a szegedi szabadtéri is, amely pilla-

– Azt hiszem, valamiféle népszínházi jellegnek meg kell maradnia. Szerintem azonban nem csak az a nemzeti érték, ami magyar. Térjünk vissza egy pillanatra az Operaházhoz! Ott éppen az idegenek működése hozta létre, az igazi, nemzetközi mércével mérhető nemzeti értéket. Ott egyes kottákban még Gustav Mahler instrukciói olvashatók. De megfordult itt Otto Klemperer, Sergio Fainoni – hogy csak a legismertebbeket említsem, vagy a rendezők közül Jurij Ljubimovot. Ezek az igazi nemzeti értékek! Szakítani kell azzal a mítosszal a Dóm téren is, hogy itt csak Passiót, Tragediát lehet játszani meg magyar nemzeti operát. Nekem nagyon tetszett, hogy bemu-

– Furcsa, hogy a japánoknak ez az üzlet két hónapig megéri, az államnak meg tíz hónapig nem, pedig az épületet ingyen kapná...

– Ezt én sem értem különösen abban a korban, amikor egy Nemzeti Színház nem tud fölépülni, még közadakozásból sem. Az ajánlat egyedülálló, ezt ki kell használni. Furcsán viselkedik ez a kormány. Egy vilákiállításra, amelyben nagyon sok a bizonytalansági tényező, azt mondja, hogy igen; egy vállalkozásra pedig, amiben sokkal kevesebb a bizonytalansági tényező, – ráadásul illik ahhoz a vilákiállításhoz, amitők kitaláltak – erre meg azt mondja, hogy nem.

tatták a Jézus Krisztus szupersztárt, de elfogadom a Macskákat is...

– ...s gondolom, a Mária evangéliumát is...

– Ez ellen abszolút nincsen kifogásom, és illik is ide. Ez abszolút népszínház. Persze nem a szónak a sztálini értelmében: hogy ráerőltetni a népre. A tézispasztyokat meg a gyári munkásokat arra kötelezni, hogy itt előadásokat nézzenek – ez egy marhaság. Az Ünnepi Játékokat elítélálni kellene. Nem annyira, mint Salzburgban, ahol a jegyek egy-egy darabba kerülnek, és csak közép-polgárnál feljebb lévő ember engedheti meg magának, hogy egyáltalán jegyet váltson. Az, hogy nagy a nézőtér, nem baj, mert ennek a világon megvan a hagyományai, például a Veronai Arénában, Maceratában, mindenfelé. Nekem tetszik az, hogy Magyarországon van egy ekkora színház. Lehetne itt azért érdekes dolgokat csinálni. Például engem nagyon izgat, hogy mondjuk egy görög tragédiával mit lehet kezdeni. Oda lehetne adni például egy avantgarde rendezőnek. Ahogy ezt Peter Stein Salzburgban kipróbálhatta.

– Igen: de itt visszatérünk a pénzhez. Itt megköszönni egy tizenkét-eres bukást... Ezt ma senki nem vállalja.

– Attól függ, hogy ki csinálja és kikkel! A németek is szívják a fogukat egy-egy berlini színházi fesztivál rendezésekor, de csak-csak megengedik maguknak. Holott az tényleg csak egy viszonylag szűk intellektuális réteget érdekel. Nem üzlet, egyáltalán nem üzlet.

– Szégyenkeznek tetszik föl egy profán kérdést: mi a különbség a Hunyadi és a Mária megrendezése között?

– Nem tudom, én minden darabomat ugyanúgy szoktam megrendezni. Most inkább azzal küszködöm, hogy kell másodszor megcsinálni a Máriát? Egyszer megcsináltam a Madáchban, ahol egy egészen más díszletkoncepcióban vittük sikerre, s most meg kell közdenem az emlékeimmel. Most azért dolgozom, hogy tudjak egy új Máriát csinálni – itt. Hiszen itt nincs zsinórpadlás, nincs forgószínpad, nincs süllyesztő a méretek pedig hatalmasak stb. Ez a színpad más gondolkodásmódot követel. Egyébként én mesteremberek tartom magam, aki meg tud rendezni egy romantikus nagyoperát is, és egy rock-musicalt is. A kiindulópontom ugyanaz: mindig a zene felől próbálom megközelíteni a darabot.

MÁROK TAMÁS

Csongor Győző

A Zsótér-ház gyermekei (18.)

.....szerző beszámol továbbiakban reálisokai nevelőiről s arról, hogyan ússza meg a matézist az érettségén..."

Tagja volt a Dugonicsoknak is, legbüszkébb mégis az Eötvös Kollégium Volt Tagjai Szövetségében viselt tagságára.

A sorsom iránt való talán „legliberálisabb” formájú gondoskodást Blau Ármin ábrázoló geometriai tanáromtól tapasztaltam, Czögler Kálmán mellett. Jobb sorsra érdemes nevelő volt, ki azonban nem tudta megnyerni a diákság szimpátiáját. Ezt talán az első háborúban légnymás következtében elszenvedett sokkjának köszönhettem. Kissé ingatta a fejét, amely aztán öt félszegé tette. Közszájon a neve csak úgy forgott: „Blötty”. Szegény 1933-ban került nyugdíjba. Később megtudtam, hogy a háborúból vitéségi éremmel került haza, azt is megtudtam, hogy fiatal korában kitűnő tornász volt. Régibb diákok szerint még tanár korában is megcsinálta nyújtó az „óriáskört”. Mint baloldali egyén, ismerte apám tragédiáját is. Talán ennek is köszönhettem, hogy a vizsgaidőben mellém állt. Az érettségis szóbeli vizsgálaton történt. Valami tételt kellett levezetnem egy táblán. Észrevettem, hogy a teremben lévő Blau tanár úr odalopakodik közelembem, és sügni kezd:

– Bal háromszög, tee... sinus tétel... logaritmus ennyi meg ennyi...

Elégségesen, de átcsúsztam a matematikából. Abból a tantárgyból, melyből egész életemben csupán a hármas szabályt sajátítottam el. De az elegendő volt teljes pályafutásom alatt...

Illő beszámolnom tanári testületünk többi tagjáról is. Litomeritzky János az első két évben tanított bennünket. Érdekes egyéniség volt, aki a tanári hivatásra főle helyezte gazdasági érvényesülését. A mai konzervgyár helyén, a rókusi állomás mellett tejgazdaságot tartott fenn.

Incedy László (1899-1968) hitoktató, később móravárosi plébános lett. Érettségis után több ízben találkoztam vele, akkor már püspöki titkár volt. Midőn megtudta, 1936-ban, hogy „külföldi tanulmányútra” készülök, segítségemre jött. Takarékbetét könyvét, benne 30 pengővel, ajándékozta nekem. Ez lett alapja annak, amivel megoldottam a „keleti kérdést”.

Takáts István testnevelő tanár kemény vezényi szavaival tudom emlékeim közé. Erney és Pfeiffer tanárokkal együtt még részt vett első (35 éves) érettségis találkozónkon. Gentleman megjelenésű, komoly tanári egyéniség volt Tatai-Molnár József, dr. Gosztonyi János (történelem-földrajz), Simis Ferenc és Weller Károly kántortartó, aki énekre oktatott, alakjai már halvá-

nyabban rajzolódnak elem. Virányi Elemér dr. finn-észti nyelvtudós gyakran élénk vitákat folytatott Czeizel Jánossal, a kiváló irodalomtanárral. (Úgy tudom, Pest ostroma alkalmával egy óvóhelyen Tatai-Molnár Jánossal együtt vesztette életét). Bár Jani bácsi nem tanított, de egy kis emlékezés neki is jár. Czeizel Jánost a proletárdiktatúra idején, baloldali magatartása miatt deg-radálták le igazgatói minőségéből. Debrecenben, Lőcsén, Újpesten működött. Kazinczy életpályájával foglalkozott. Akadémiai, Lévai-irodalmi díjat nyert könyvével (Kazinczy Ferenc élete és működése I. kötete, melyet 1940-ben apámnak is dedikált:dr. Czibula Antalnak bajtársi és őszinte tisztelettel jelölve, Szeged 1940. jún. 3. Cz. J.). Nálunk 15 éven keresztül tanította a német nyelvet.

Egy tanáromról kell még megemlékezni, aki fél karral került haza a háborúból, Hergovits Jenőről (1948 júliusában halt meg). Nem is őbenne volt a hiba, hogy állandóan hadilábon álltam tárgyával, a matematikával. Engem ugyanis már kora ifjúságomtól kezdve a természet, a gyűjtés, nyelv és irodalom, történelem tett fogékonná. A számok birodalma, a rideg képletek halmazai hidegen hagytak. Így történt, hogy mivel a tanári karban köztudomású volt, hogy a Czibulát nem lehet elbuktatni, mert a többi tárgyból rendesen áll, évvégi bizonyítványomban mindig kegyelemből odabiggyesztették az elégséges.

Négy éven keresztül pöffeszkedett hát mindig bizonyítványom végén az elégséges. Ez persze önteltté, elbizakodottá tett s erre a negyedik osztály végén rá is fiztettem.

Hergovits megbuktatott. De ennek az eseménynek következményeiről majd máshol...

(Folytatjuk)